

॥ संजय उवाच ॥

एवमुक्त्वा ततो राजन् महायोगेश्वरो हरिः ।

दर्शयामास पथाय परमं रूपमैश्वरं ॥ १ ॥

अनेकवक्त्रनयनमनेकाद्भुतदर्शनं ।

अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकोद्यतायुधं ॥ १० ॥

दिव्यमाल्याम्बरधरं दिव्यगन्धानुलेपनं ।

सर्वाश्चर्यमयं देवमनन्तं विश्वतोमुखं ॥ ११ ॥

दिवि सूर्यसदृसस्य भवेद्युगपदुत्थिता ।

यदि भा सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः ॥ १२ ॥

तत्रैकस्थं जगत् कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।

अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ॥ १३ ॥

ततः स विस्मयाविष्टो दृष्टरोमा धनंजयः ।

प्रणम्य शिरसा देवं कृताञ्जलिरभाषत ॥ १४ ॥

॥ अर्जुन उवाच ॥

पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वास्तथा भूतविशेषसंघान् ।

ब्रह्माणामीशं कमलासनस्थं ऋषींश्च सर्वानुरगांश्च दिव्यान् ॥ १५ ॥

अनेकवाहूदरवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वां सर्वतोऽनन्तरूपं ।

नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादिं पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूप ॥ १६ ॥

किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तं ।

पश्यामि त्वां दुर्निरीक्ष्यं समन्ताद्दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयं ॥ १७ ॥